

Όχι σε διάλογο υπό καθεστώς φόβου.

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.

Όταν ενεργοποιείται για μία αντιδικία το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης ή επιδιαιτησία ή έστω διαπραγμάτευση μεταξύ δύο χωρών, και το ζήτημα αφορά σε οριοθέτηση θαλασσίων ζωνών, τότε η προσέγγιση αυτή έχει τρία στάδια. Πρώτον, η χρήση της μέσης γραμμής. Δεύτερον, οι σταθμίσεις αυτής της μέσης γραμμής ανάλογα με διάφορα κριτήρια, που είτε οι δύο εμπλεκόμενες χώρες, είτε ουδέτεροι θέτουν. Και τρίτον, η αξιολόγηση και ο έλεγχος των σταθμίσεων αυτών για το κατά πόσο οδηγούν σε μία δίκαιη λύση για την υπόθεση. Το δεύτερο και τρίτο βήμα επαναλαμβάνονται μέχρι να επέλθει μία ισορροπία.

Η επίσημη ελληνική θέση πηγάζει στο ακέραιο από την εφαρμογή του διεθνούς δικαίου. Σε κλίμα διαπραγμάτευσης, με δεδομένο ότι διεξάγεται υπό ομαλές συνθήκες, ηρεμίας, τάξης και ασφάλειας, αυτή θα θεωρείτο η «εναρκτήρια θέση», από την οποία κάτι θα έδινε και κάτι θα ελάμβανε. Δεδομένης της προσέγγισης των τριών βημάτων, η ίδια ακριβώς θέση είναι και η εναρκτήρια οποιασδήποτε διαδικασίας εξεύρεσης λύσης, από δικαστές ή ουδέτερους. Ασφαλώς, αυτή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «μαξιμαλιστική»,

όπως κάνουν πολλοί ενδεδυμένοι μάλιστα το κύρος των θέσεών τους, εκτός αν πρόκειται για προπαγάνδα της άλλης πλευράς.

Η επίσημη τουρκική θέση πηγάζει από μία απαράδεκτη επιθετικότητα. Αγνοούν την ύπαρξη νησιών, μοιράζουν το Αιγαίο στη μέση και αποδίδουν απλώς μία ζώνη έξι ναυτικών μιλίων γύρω από τα περισσότερα ελληνικά νησιά που κατά το [άρθρο 121 \[της Σύμβασης του Δικαίου της Θάλασσας\]](#) θεωρούνται νησιά. Ούτε καν όλα τα νησιά!

Ας σταθώ λίγο στα χωρικά ύδατα. Η «αιτία πολέμου» είναι μία παρωχημένη έννοια για τις διεθνείς σχέσεις. Έχει χρησιμοποιηθεί μόνο εκ των υστέρων, πχ από τις ΗΠΑ το 2001 η 11η Σεπτεμβρίου, από το Ισραήλ το 1982 η απόπειρα δολοφονίας πρέσβη στο Λονδίνο, και το 1967 ο αποκλεισμός των στενών του από την Αίγυπτο. Το ότι η Τουρκία έθεσε το 1995 casus belli εναντίον της Ελλάδας, σε περίπτωση που επεκτείνει τα χωρικά ύδατα στα 12 μίλια στο Αιγαίο, ούτε νομιμοποιεί, ούτε δικαιώνει ένα τέτοιο πόλεμο. Το [άρθρο 2 παράγραφος 4 του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ](#) απαγορεύει ρητά και κατηγορηματικά και τη βία, αλλά και την απειλή χρήση βίας από τα μέλη του. Αντί να εκφοβιζόμαστε, θα έπρεπε να το αγνοούμε παντελώς, ως ανυπόστατη απειλή, ή ανοησία.

Η Τουρκία όμως συνεχίζει τον εκφοβισμό μέχρι σήμερα. Ενώ στο [αλήστου μνήμης βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού](#) οι μαθητές διδάχθηκαν ότι οι Έλληνες «συνωστίζονται στο λιμάνι», ο Ερντογάν την περασμένη ενδομάδα έχει διαφορετική γνώμη: «[Πριν από έναν αιώνα \(τους Έλληνες\) είτε τους θάψαμε στο χώμα είτε τους ρίξαμε στη θάλασσα. Εύχομαι να μην πληρώσουν το ίδιο τίμημα](#)». Τη ρητορική αυτή, η οποία φανατίζει τα πλήθη, όπως έκανε και η Αίγυπτος το 1967 εναντίον του Ισραήλ, τη συνοδεύει μία κλιμακούμενη επιθετικότητα.

Όταν διάφοροι παροτρύνουν για «αποκλιμάκωση», ουσιαστικά εννοούν να επιστρέψουν στα τουρκικά λιμάνια τα ερευνητικά ή στρατιωτικά πλοία, που επί μήνες τώρα παραβιάζουν τις θαλάσσιες ζώνες της Ελλάδας και της Κύπρου. Αυτό είναι ένα «τετελεσμένο» που έναντι της ακύρωσής του, μας ζητείται να καθίσουμε στο τραπέζι.

Υπ' αυτές τις συνθήκες όμως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Αν δεν προηγηθεί μία μακρότατη περίοδος, πολλών ετών δηλαδή, χωρίς προκλητικές

δηλώσεις, χωρίς φανατισμό της κοινωνίας, χωρίς επιθετικότητα και τραμπουκισμό στη θάλασσα και χωρίς παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου, οποιαδήποτε συζήτηση γίνει θα βρίσκεται στη σκιά του φόβου και της τρομοκρατίας.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>